

Sygn. akt *XIII GC 1958/16*

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, XIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia S.R. Dariusz Rogala

Protokolant:sekr. sąd. Anna Hodała

po rozpoznaniu w dniu 10 października 2016 roku w Łodzi na rozprawie sprawy

z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł.

przeciwko A. P.

o zapłatę kwoty 1 039,61 złotych

1) oddała powództwo;

2) zasądza od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. na rzecz A. P. kwotę 160 (stu sześćdziesięciu) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt *XIII GC 1958/16*

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym 19 maja 2016 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. zażądała zasądzenia od pozwanego kwoty 43,24 zł tytułem skapitalizowanych odsetek i kwoty 996,37 zł tytułem dwukrotności równowartość kwoty 40 € stanowiącej rekompensatę za koszty odzyskiwania należności oraz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pisma wskazano, że pozwany współpracował ze spółką (...); pozwany zapłaty dokonał z opóźnieniem. Stąd żądanie odsetek oraz zryczałtowanych kosztów z art. 10 uTZTH. 26 lutego 2016 r. spółka (...) zbyła na rzecz powódki wierzytelność z tytułu odsetek i zryczałtowanych kosztów windykacji (pозew, k. 3 i n.).

W sprzeciwie od wydanego w sprawie w postępowaniu upominawczym nakazu zapłaty, zaskarżając to orzeczenie w całości, A. P. wniósł o oddalenie powództwa i o zasądzenie od powódki zwrotu kosztów procesu wg norm przepisanych. W uzasadnieniu pisma pozwany zaprzeczył, aby kiedykolwiek otrzymał NO z 26 II 2016 r.; zarzucił nadto, że kwotę dochodzoną pozwem z tytułu zaległych odsetek zapłacił poprzednikowi prawnemu powódki 16 VII 2015 r. Na koniec pozwany przyznał, że od poprzednika prawnego powódki otrzymał jeszcze jedną notę odsetkową, ale była ona na kwotę 9 zł, a więc nie jest przedmiotem niniejszego postępowania (sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 51 i n.).

W odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty strona powodowa zarzuciła jedynie, że pozwany do sprzeciwu nie załączył noty odsetkowej, za którą miał zapłacić 16 VII 2015 r., wobec czego nie sposób przyjąć, aby były to kwoty dochodzone w niniejszym postępowaniu (pismo procesowe strony powodowej z 2 września 2016 r., k. 58).

Na rozprawie z 10 października 2016 r. pozwany wniósł o zwrot kosztów dojazdu na rozprawę, wskazując że przyjechał samochodem B. o pojemności silnika 3 l na ON (protokół rozprawy, k. 64v).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny

Powódka – (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. jest wpisana do rejestru przedsiębiorców prowadzonego w ramach Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...). Do przedmiotu jej działalności należy działalność prawnicza (informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z KRSu powódki, k. 37-37v).

Pozwany – A. P. jest przedsiębiorcą wpisanym do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej Rzeczypospolitej Polskiej o NIP (...); mieszka ona w S. (26-130). Jego przeważającą działalnością gospodarczą, prowadzoną pod nazwą (...), jest wg PKD sprzedaż hurtowa wyrobów tekstylnych (wydruk z CEIDG, k. 2).

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością [dalej: (...)] wystawiła na pozwanego, z tytułu usług spedycyjnych, następujące faktury:

- 1) (...) z 20 V 2015 r. na kwotę 8.836,27 zł płatną do 10 VI 2015 r.,
- 2) (...) z 28 V 2015 r. na kwotę 9.030,85 zł płatną do 18 VI 2015 r.,
- 3) (...) z 28 V 2015 r. na kwotę 275,79 zł płatną do 18 VI 2015 r.,
- 4) (...) z 3 VI 2015 r. na kwotę 9.024,40 zł płatną do 24 VI 2015 r.,
- 5) (...) z 10 VI 2015 r. na kwotę 9.092,93 zł płatną do 1 VII 2015 r. (faktury, k. 9 i n.).

Nadto (...) wystawiła na pozwanego fakturę (...) z tytułu spedycji przesyłki do T.; jednakże z wykonaniem umowy przewozu w tym zakresie były problemy, albowiem odbiorca nie chciał jej odebrać z uwagi na nieterminowe dostarczenie przesyłek przez przewoźnika; ostatecznie (...) (nie chcąc być obciążana kosztami zwrotu) wydała odbiorcy przesyłkę po zaniżonych kosztach (przesłuchanie pozwanego – A. P. w charakterze strony, k. 64v).

Faktury te zostały zapłacone przez pozwanego: ad 1 – 19 VI 2015 r.; ad 2 – 19 VI 2015 r. (w tytule zapłaty kwoty 5.306,64 zł dwa razy wpisano fakturę (...), co musi być wynikiem omyłki pisarskiej, zaś jeśli od kwoty przelewu odjąć 275,79 zł, zostaje 5.030,85 zł, a więc część faktury (...) ponad 4.000 zł) i 23 VI 2015 r.; ad 3 – 19 VI 2015 r. i; ad 4 – 25 VI 2015 r.; ad 5 – 6 i 17 VII 2015 r. Co ważne, płacąc 17 VII 2015 r. kwotę 3.049,22 zł pozwany zapłacił nie tylko pozostałą część faktury (...) (3.000 zł), ale także należność z noty odsetkowej w wysokości 49,22 złotych. Nadto 21 VII 2015 r. pozwany zapłacił (...) kwotę 8.995,59 tytułem zapłaty za fakturę (...) (wydruki, k. 14 i n.; potwierdzenie, k. 55).

15 lipca 2015 r. (...) wystawiła na pozwanego notę odsetkową nr 1 z tytułu opóźnienia w płatności faktur: (...), (...), (...), (...), (...) (część zapłacona 6 VII 2015 r.) i (...) (pozostała niezapłacona część w wysokości 3.000 zł) na łączną kwotę 49,22 zł (NO, k. 21).

26 lutego 2016 r. (...) ponownie wystawiła na pozwanego notę odsetkową, tym razem o nr. (...) z tytułu opóźnienia w płatności faktur: (...), (...), (...), (...), (...) i (...), na łączną kwotę 43,24 zł (NO, k. 21).

(...) sprzedała na rzecz powódki określone w załączniku do umowy wierzytelności wynikające m.in. z powyższych not odsetkowych; w szczególności w załączniku do umowy przywołano należności wobec pozwanego z faktur: (...), (...), (...), (...), (...) i (...) (umowy z załącznikami, k. 24 i n.).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje

Powództwo, jako nieusprawiedliwione co do zasady, podlega oddaleniu w całości.

W niniejszej sprawie, w ramach roszczenia głównego, powódka dochodzi skapitalizowanych odsetek i rekompensaty za koszty odzyskiwania należności z art. 10 ust. 1 ustawy z 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz.U. z 2013, poz. 403) [dalej: „uTZTH”]. Należy więc na wstępie wskazać, że poza sporem musi być, iż (...) z pozwanym łączyły umowy spedycji (art. 704 § 1 KC), a więc umowy, których przedmiotem jest odpłatna dostawa

towaru lub odpłatne świadczenie usługi, zawarte przez przedsiębiorców w związku z wykonywaną działalnością – transakcje handlowe (por. art. 4 pkt 1 uTZTH).

Przy czym na marginesie należy wskazać, że w niniejszej sprawie zastosowanie znajdują przepisy uTZTH w brzmieniu redakcyjnym i numeracji obowiązujących do 31 XII 2015 r. Wynika to z tego prostego faktu, że ustawa z 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r. poz. 1830), zmieniająca uTZTH z dniem 1 stycznia 2016 r., nie znajdowała zastosowania do transakcji handlowych zawartych przed dniem wejścia w życie tejże noweli (por. jej art. 55 ust. 1). Jak zaś wynika z ustalonego stanu faktycznego, sporne faktury zostały wystawione w 2015 r.

Także poza sporem musi być, że pozwany należności z faktur: (...) zapłacił po terminie. Sam pozwany przyznał, że po stronie spedytora- spółki (...) powstało w tym zakresie roszczenie odsetkowe i spółka ta wystawiła z tego tytułu notę odsetkową nr 1 z 15 VII 2015. Jednocześnie jednak pozwany wykazał, że zapłacił tę notę odsetkową; już bowiem do pozwu zostało załączone potwierdzenie przelewu przez pozwanego na rzecz (...) kwoty 3.049,22 zł, przy czym kwota 3.000 została zapłacona tytułem faktury (...), a pozostała kwota 49,22 zł tytułem noty odsetkowej (z uwagi na tożsamość tej kwoty z kwotą z noty odsetkowej, a także że w tej notcie odsetkowej wskazano, że do zapłaty pozostaje właśnie kwota 3.000 zł z faktury (...)) {pozwany zapłacił kwoty jakie były wskazane do zapłaty w tej NO z 2015 r.}, nie może być wątpliwości, że pozwany tę kwotę zapłacił tytułem tej noty odsetkowej). W ocenie sądu wynika z tego, że pozwany zapłacił już na rzecz (...) całość odsetek z faktur: (...). Z tego prostego powodu powództwo w tym zakresie było niezasadne.

Strona powodowa dochodziła w sprawie odsetek również z faktury (...). Przede wszystkim faktura ta nie została jednak załączona do pozwu (in specie k. 9-13). Wystarczającym dowodem na treść tej faktury (w tym termin jej zapłaty) i należne z niej powódce odsetki nie może być sama nota odsetkowa z 26 II 2016, a to z uwagi na wątpliwości co do jej treści (jest ona inna w swojej treści od faktury przedstawionej przez pozwanego, a również pochodzącej od (...), co podważa wiarygodność tego dokumentu pochodzącego od (...) przedstawionego przez powódkę). Jedynym dowodem w zakresie tej faktury było przesłuchanie pozwanego, który wyjaśnił, iż (...), z uwagi na nieterminowe wykonywanie poprzednich umów, groźbę odbiorcy nieodebrania przesyłki (co wiązało się z kosztami zwrotnego transportu tej przesyłki z A.), wydała przesyłkę odbiorcy za obniżone wynagrodzenie. Te wszystkie okoliczności podważały wiarygodność dokumentów prywatnych (noty odsetkowej i umowy przelewu) przedstawionych przez powódkę na wykazanie opóźnienia pozwanego w zapłacie faktury (...). W takim stanie sprawy to powódka, jako powołująca się na notę odsetkową z 26 II 2016 i umowę cesji, winna udowodnić, że zawarte w tych dokumentach prywatnych oświadczenia odpowiadają prawdzie (art. 253 zd. I KPC), w tym w zakresie terminu płatności tej faktury. Atoli powódka w tym zakresie nie zaoferowała jakiegokolwiek środka dowodowego. Natomiast statuowany przez art. 6 KC ciężar udowodnienia faktu należy rozumieć nie tylko jako obarczenie strony procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, ale przede wszystkim jako obowiązek obarczenia jej konsekwencjami poniesienia realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności; tą konsekwencją jest zazwyczaj niekorzystny dla strony wynik procesu (vide teza z uzasadnienia wyroku SN z 7 listopada 2007 r. II CSK 293/07, Lex 487510). Z tych względów należało przyjąć, iż powódka nie udowodniła również, aby pozwany był zobowiązany do zapłaty odsetek z faktury (...).

Skoro zaś – zgodnie z art. 513 § 1 KC – dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie, pozwany mógł skutecznie w niniejszej sprawie również przeciw powódce-cesjonariuszce podnieść zarzut nieistnienia wierzytelności o odsetki.

Już powyższe jest wystarczające do oddalenia powództwa również w zakresie rekompensaty za koszty odzyskiwania należności z art. 10 ust. 1 uTZTH w zakresie faktury (...) (powódka nie udowodniła w tym zakresie, aby pozwany opóźnił się ze spełnieniem świadczenia wobec pierwotnego wierzyciela – nie udowodniła treści stosunku umownego w ramach którego wystawiono tę fakturę).

Co innego należy wskazać w zakresie dochodzonej w niniejszej sprawie wierzytelności o zapłatę równowartości kwoty 40 € tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności z art. 10 ust. 1 uTZTH w zakresie faktur: (...), (...), (...), (...) i (...).

W tym zakresie przede wszystkim należy zwrócić uwagę na treść umowy przelewu wierzytelności z 16 II 2016. W § 1 ust. 1 tejże umowy (...) przelewała na rzecz powódki wierzytelności wynikające z not odsetkowych wyszczególnionych w załączniku nr 1 wraz z prawem do należnych roszczeń ubocznych. W oczywisty sposób dotyczyło to wierzytelności z noty odsetkowej nr (...) z 26 II 2016, a wynika to co najmniej z dwóch względów. Raz wskazuje na to data cesji, którą wydaje się być tożsama z datą noty odsetkowej. Dwa należy wskazać, że w załączniku nr 1 wskazano na faktury wystawione na pozwanego o nr.: (...), a więc faktury wskazane w notcie odsetkowej z 26 II 2016 (w notcie z 2015 r. nie wskazano faktury nr (...)). Innymi słowy załączoną do pozwu cesją (...) przelewała na powódkę wierzytelności wynikające z noty odsetkowej z 16 II 2016. Tymczasem nota odsetkowa z 26 II 2016 została wystawiona – jak już wskazano – na nieistniejące zobowiązania (zostały one zapłacone najpóźniej 17 VII 2015). Skoro więc (...) nie przysługiwały jakiegokolwiek prawa z noty odsetkowej z 26 II 2016 wobec pozwanego (zostały one spełnione zgodnie z notą odsetkową z 15 VII 2015 jeszcze w 2015 r., a więc przed wystawieniem noty odsetkowej z 2016 r.), to również nie mogła ona ich skutecznie przenieść na powódkę (w tym nie mogła przenieść na powódkę wierzytelności o zapłatę równowartości kwoty 40 € tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności z art. 10 ust. 1 uTZTH wywodzonej z treści noty odsetkowej nr (...) z 26 II 2016).

Już z powyższych rozważań wynika, że żądanie główne był niezasadne – powódka nie jest wierzycielem względem pozwanej z tytułu skapitalizowanych odsetek i rekompensaty za koszty odzyskiwania należności z art. 10 ust. 1 uTZTH.

Tym samym zbędne było odnoszenie się szczegółowe do pozostałych zarzutów sprzeciwu od nakazu zapłaty. Można jedynie skrótowo zwrócić uwagę na dwie okoliczności. Po pierwsze w przedmiotowych fakturach załączonych do pozwu (a nawet w fakturze (...), co zdaje się wynikać z noty odsetkowej z 26 II 2016) wskazano 21-dniowy termin płatności. Gdy tymczasem Sąd Okręgowy w Łodzi w wyroku z 15 IV 2016 r. (XIII Ga 138/16) zaprezentował pogląd, zgodnie z którym jeżeli strony w łączącej ich umowie nie ustalą dłuższego niż 30-dniowy termin płatności, to ich stosunek zobowiązaniowy nie będzie podlegał regulacji zawartej w uTZTH, a w konsekwencji art. 10 uTZTH nie ma w takich przypadkach zastosowania i prawo to rekompensaty w wysokości 40 euro nie przysługuje. Również w takim wypadku powództwo jest niezasadne.

Niezależnie od tego wskazać należy, że – nawet opierając się na notcie odsetkowej z 26 II 2016, opóźnienie pozwanego w zapłacie nie przekroczyło 30 dni (faktury były płatne 21 dni od ich wystawienia, a pozwany zapłacił najpóźniej 30 dnia od wystawienia faktury). Mając to na uwadze można przywołać ust. 26 Preambuły dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE z 16 lutego 2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych (Dz.Urz. UE L 48 z 23.02.2011, str. 1), gdzie wskazano, że celem regulacji jest, aby w transakcjach handlowych maksymalny czas trwania procedury przyjęcia lub weryfikacji [faktury] nie przekraczał co do zasady 30 dni kalendarzowych (na marginesie można wskazać, że uTZTH stanowi wdrożenie tej dyrektywy UE do porządku prawnego RP {por. odnośnik nr 1 w uTZTH}). Tak więc takie okoliczności jak dobrowolna zapłata przez pozwanego należności z faktur w terminie 30 dni od daty ich wystawienia (por. przywołany powyżej ust. 26 dyrektywy (...)), dobrowolna zapłata przez pozwanego odsetek od przeterminowanych należności z faktur, przy czym obydwie te zapłaty nastąpiły na rzecz pierwotnego wierzyciela przed zawiadomieniem dłużnika o przelewie), niewykazanie poniesienia przez wierzyciela jakichkolwiek kosztów odzyskiwania należności przed dokonaną przez dłużnika zapłatą oraz rażąca dysproporcja pomiędzy kwotą odsetek a dochodzoną w sprawę kwotą stanowiącą wielokrotność 40 € tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności z art. 10 ust. 1 uTZTH przemawiają za zastosowaniem w sprawie art. 5 KC, zgodnie z którym nie można czynić ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współżycia społecznego, a takie działanie nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony. Wreszcie okoliczność, że z żądaniem równowartości w PLN kwoty 40 € tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności z art. 10 ust. 1 uTZTH występuje nie pierwotny wierzyciel,

lecz podmiot który zawodowo trudni się obrotem wierzytelnościami, a umowę cesji zawiera głównie w celu, aby uzyskać tę rekompensatę, przemawia za odmówieniem takiemu roszczeniu ochrony (art. 5 KC).

Już powyższe zważenie, z uwagi na materialną akcesoryjność wierzytelności o odsetki względem należności głównej (por. art. 481 § 1 KC), jest wystarczające również do oddalenia powództwa w zakresie żądania odsetek od roszczenia głównego (accessorium sequitur principale).

Mając na uwadze powyższe – na podstawie przywołanych przepisów – należało orzec jak w pkt. 1 sentencji i powództwo oddalić w całości.

O kosztach procesu należało – na podstawie art. 98 § 1 KPC – rozstrzygnąć z zastosowaniem zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Znajduje to uzasadnienie w fakcie, że powództwo-żądanie strony powodowej, zgodnie z wnioskiem strony pozwanej, zostało oddalone w całości. To więc strona powodowa uległa w zakresie całości swoich żądań i to ją winny ostatecznie obciążać koszty procesu, w tym koszty strony pozwanej.

W niniejszej sprawie pozwany wniósł o zwrot kosztów dojazdu do sądu na rozprawę z 10 X 15 r. (na którą notabene został wezwany celem przesłuchania w charakterze strony {k. 59, 60 i 64}). Mając na uwadze treść art. 98 § 2 zd I KPC, zgodnie z którym do niezbędnych kosztów procesu prowadzonego przez stronę osobiście lub przez pełnomocnika, który nie jest adwokatem, radcą prawnym lub rzecznikiem patentowym, zalicza się poniesione przez nią koszty sądowe, koszty przejazdów do sądu strony lub jej pełnomocnika oraz równowartość zarobku utraconego wskutek stawiennictwa w sądzie (zd. I), a także regulację zawartą w art. 98 § 1 KPC, należy uznać, że powyższe koszty zwracane są przez przegrywającego przeciwnika procesowego, nie zaś przez sąd (vide postanowienie S.A. w Szczecinie z 10 stycznia 2013 r. III AUA 550/12, Legalis). Koszty te zwracane są stronie w wysokości przewidzianej dla świadków (por. art. 91 uKSC).

Stronie przysługuje więc zwrot kosztów stawiennictwa na rozprawie w wysokości rzeczywiście poniesionych, racjonalnych i celowych kosztów przejazdu własnym samochodem lub innym odpowiednim środkiem transportu, przy czym górną granicę zwrotu stanowi wysokość kosztów przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju (art. 85 ust. 1 i 2 w zw. z art. 92 uKSC). Tak więc pozwanemu – na podstawie § 2 pkt 1 lit. b rozporządzenia Ministra Infrastruktury z 25 marca 2002 r. w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy (Dz.U. Nr 27, poz. 271, ze zm.) – należy się zwrot kwoty nie większej, niż iloczyn przejechanych kilometrów i stawki 0,8358 zł za 1 km (uwzględniając pojemność skokową silnika pojazdu wskazaną przez pozwanego). Pamiętając, że jest to stawka maksymalna, sąd uznał, że odpowiednią kwotą, z uwagi szczególnie na rodzaj samochodu, pojemność silnika i rodzaj paliwa (wskazane na rozprawie przez pozwanego), będzie stawka 0,5 zł/km. Jako ilość przejechaną w jedną stronę pozwany 160 km; z uwagi na miejsce zamieszkania strony wskazano w CEIDG (a także adres na jaki wysłano wezwanie) było podstaw do kwestionowania tej odległości (por. ogólnodostępną witrynę internetową Google Maps). Łączny koszt stawiennictwa pozwanego na rozprawie to więc 160 zł (160 km x 2 x 0,5^(zł)/km).

Kwota ta nie przekracza wynagrodzenia jednego adwokata wykonującego zawód w siedzibie sądu procesowego (art. 98 § 2 zd. II KPC). Wynagrodzenie to w niniejszej sprawie wynosi bowiem 360 zł (por. § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie {Dz.U. 2015 r., poz. 1800}); w tym miejscu dodatkowo należy wskazać, że wartość przedmiotu sporu w niniejszej sprawie wynosiła 1.039,61 zł (suma skapitalizowanych odsetek w wysokości 43,24 zł oraz 6-krotności równowartości w PLN kwoty 40 € tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności z art. 10 ust. 1 uTZTH w łącznej wysokości 996,37 zł). Należy tu bowiem wskazać, że równowartość w PLN kwoty 40 € tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności z art. 10 ust. 1 uTZTH nie są to koszty w rozumieniu art. 20 KPC; jest to roszczenie pieniężne stanowiące – zgodnie z art. 19 § 1 KPC – wartość przedmiotu sporu. Przemawiają za takim wnioskiem co najmniej dwa argumenty. Po pierwsze należy przypomnieć, że – zgodnie z art. 10 ust. 2 uTZTH – w przypadku gdy koszty odzyskiwania należności poniesione z tytułu opóźnień w zapłacie w transakcji handlowej przekroczą kwotę 40 €, wierzycielowi przysługuje

zwrot tych kosztów pomniejszonych o równowartość 40 €; wskazuje to, że ustawodawca ową kwotę 40 € traktuje jak zryczałtowane odszkodowanie (roszczenie materialnoprawne) niezależne od wynagrodzenia z transakcji handlowej; z drugiej strony pamiętać należy, że koszty z art. 20 KPC (koszty procesu) nie mogą być dochodzone w innym procesie w ramach roszczenia głównego (vide: uchwała SN z 14 maja 1965 r. III CO 73/64, OSNC 1966, z. 7-8, poz. 108; uchwała SN z 10 lutego 1995 r. III CZP 8/95, OSNC 1995, z. 6, poz. 88; wyrok SN z 21 września 2005 r. V CK 139/05, Lex 186929); jeszcze wyraźniej widać to w art. 10 ust. 2 uTZTH w brzmieniu redakcyjnym obowiązującym od 1 I 2016, gdzie usunięto wskazanie, iż kwota 40 € podlega zaliczeniu na koszty dochodzenia należności, w tym koszty sądowe. Po drugie zwrócić należy uwagę, że w orzecznictwie jednoznacznie wskazano, że do roszczenia o zapłatę równowartości 40 € z art. 10 ust. 1 uTZTH stosuje się art. 5 KC (vide uchwała SN z 11 grudnia 2015 r. III CZP 94/15, Legalis 1364697), co jednoznacznie wskazuje, że roszczenie to ma charakter materialnoprawny; bowiem gdyby było to roszczenie analogiczne do roszczenia o zwrot kosztów procesu, zastosowanie w tym zakresie znajdował choćby przepis art. 102 KPC (i z całą pewnością SN odwołałby się w tym zakresie do art. 102 KPC, nie zaś art. 5 KC).

Mając na uwadze powyższe – na podstawie art. 108 § 1 zd. I oraz art. 109 § 2 KPC w zw. z przywołanymi przepisami – sąd, w pkt. 2 sentencji wyroku, postanowił zasądzić od powódki na rzecz pozwanego powyższą kwotę 160 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

ZARZĄDZENIE

(...)